

Ricard Roda a la Mulholland Highway

Joan Josep Isern rememora el barceloní, pioner del jazz a Catalunya, amb una crònica que ens fa recórrer el barri barceloní del Carmel

Ricard Roda | Juan Miguel Morales

La carretera del Carmel comença a la plaça Sanllehy, s'enfila per un dels turons barcelonins i acaba al bar que abans es deia Las Delicias del Carmelo, a tocar dels búnquers que durant la guerra defensaven la ciutat. És un trajecte d'uns tres quilòmetres que recorda vagament aquella *Mulholland Highway* de Los Angeles que, a part d'oferir unes esplèndides vistes de la macrociutat californiana, passa a prop de l'observatori Griffith (ai, James Dean) i de les nou lletres gegants que fan HOLLYWOOD.

A la nostra carretera tampoc no li falten referències. A part de la imatge del Pijoaparte baixant amb moto a tota pastilla -referència triple a la novel·la de Marsé, a la pel·lícula d'Herralde i a la rumba escrita i interpretada pel mestre **Bardagi**- hi tenim un accés al Park Güell, una bella panoràmica de la ciutat amb el mar al fons i, des de fa més de mig segle, el restaurant Tibet. Durant una època, aquest establiment completava l'oferta gastronòmica amb sessions musicals, i va ser precisament el gener de 1996, fa 25 anys, que el saxofonista **Ricard Roda** va patir una trombosi que li va tallar en sec la trajectòria. Va viure encara catorze anys, però els seus instruments van quedar definitivament muts aquell vespre en un escenari de la carretera del Carmel.

Ricard Roda és un dels grans noms de l'escena musical catalana -sobretot del jazz, però no només-, al costat de grans músics com **Tete Montoliu** o **Francesc Burrull**. La seva primera referència que recordo es remunta als primers anys seixanta: un quintet que sonava força per la ràdio i que es deia **Latin Combo**, on també tocava **Burrull**, per bé que de seguida se'n va separar per formar el **Latin Quartet**. Però el veritable descobriment de **Ricard Roda** va ser l'any 1974 quan vaig assistir a una de les primeres actuacions de l'**Orquestra Mirasol**. No puc precisar l'escenari concret, però sí que va ser un matí feiner -em vaig escapar per anar a veure'ls- i a la sala d'actes d'una facultat universitària de la Diagonal de Barcelona. Era una de les seves primeres actuacions perquè el vinil *Salsa catalana* (Edigsa, 1974) encara no havia sortit.

La **Mirasol** era una combinació insòlita de dos joves músics, **Xavier Batllés**, nascut el 1954, i **Víctor Ammann**, el 1948, -que ja havien col·laborat amb **Ovidi Montllor** al disc *Crònica d'un temps* (Discophon, 1973)- a més de **Miquel Lizandra**, **Pedrito Díaz** i **Ricard Roda**, tres veterans amb un munt d'hores als escenaris. Dissortadament, l'experiment va ser efímer perquè l'any següent, quan l'**Orquestra Mirasol** va gravar *D'oca a oca i tira que et toca* (Edigsa, 1975), cap dels veterans ja no hi era. Els set talls del seu primer disc, però, són testimonis contundents de l'encert d'aquella experiència i, especialment, del talent de **Roda** als saxos, la flauta i el clarinet. Precisament el tema que obre el disc, escrit per Batllés, ja és mític: em refereixo al 'To de Re per mandolina i clarinet?', en el qual el paper del músic barceloní és fonamental.

La fórmula es va interrompre fins que 21 anys després, el juny del 1995, vaig tornar a veure **Ricard Roda** en acció. Amb un títol tan peculiar com '¿Existeix la violència cultural?', la sala L'Espai programava una sessió amb bona part dels músics de la primera **Mirasol**; una trobada que es va repetir el desembre del mateix any al Maremàgnum de Barcelona, inaugurat feia poc. Testimoni dels dos concerts és el disc *Virgen morena* (ÀudioVisuals de Sarrià, 1998). Tot just un mes després **Roda** patia la trombosi que va acabar amb la seva música. De tots aquells músics només queda **Xavier Batllés**, sortosament en plena fase creativa. Els altres ja no hi són: **Roda** ens va deixar el 2010, **Ammann** el 2013, abans va morir **Lizandra**, i el 1984, amb 70 anys, **Pedrito Díaz** va caure fulminat per un infart a l'escenari a Figueres al capdavant del seu grup de salsa.

Honor, doncs, als veterans. I que no s'aturi el to de Re.